

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ

Μπῆκαν κλέφταις ἐπὶ μαντρί
καὶ λεβένταις καὶ γοντροί,
λιμασμένοι μπιγκανε,
πῆσαν δ, τι βρήκανε
καὶ πᾶν, καὶ πᾶν, καὶ πᾶν
καὶ πίσω δὲν γυρνᾶν.

ΕΙΣ ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ

Μπορεῖς ἂν θέλῃς, κύριε, τὸν Σαῦτζον νὰ ὑδρίσῃς,
πλὴν χάριν τῶν δημοτικῶν ἠνοίχθησαν αἱ βρύσες,
καὶ χάριν τῶν δημοτικῶν ἐδόθησαν ἡ χάρες
καὶ βγήκαν ἀπ' τῇ φυλακῇ κουμπάραι καὶ κουμπάραις
καὶ μὲ μαχαῖρι ὅλοι των ψηφοθηροῦν ἐτοὺς δρόμους
συμφώνως πρὸς τὰ ἔθιμα, συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους.
Ἄν γίνωνται συχνότερα αἱ ἐκλογαὶ τοῦ γένους
θὰ μέινουν αἱ φυλακαὶ χωρὶς φυλακισμένους.

ΕΙΣ ΤΗΝ «ΑΙΜΑΝ»

Παράξενη ἐφημερίς, δὲν ξέρω πῶς νὰ τὴν εἰπῶ,
μὰ ἔχει ἔτσι... καί τι τοῦ κάνει νὰ τὴν ἀγαπῶ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΝ ΤΟΥ ΛΟΜΠΑΡΔΟΥ

Ὡρα καλὴ ἐστὶν πρόμνη σου καὶ ἀγέρας ἐπὶ πανὶά σου
καὶ οὔτε ποὺλὶ πετάμενα νὰ μὴ βρεθῇ μπροστὰ σου,
γιατὶ τὸν Δίκα τὸν φάλεψαν καὶ πάει τὸ κυνήγι
καὶ ἂν βρεθῇ κάνα ποὺλὶ ἀδίκως θὰ σοῦ φύγῃ.

ΚΑΙ ΑΛΛΟ

Ἀναχωρεῖς καὶ αὐτοῦ ποῦ πᾶς ἐλπίζει
ν' ἀνταμωθῇ μ' ἐκείνους π' ἀγαπᾷ,
καὶ ἂν τοὺς ἴδῃς ρουσφέτια θὰ χαρίζῃς
καὶ ἂν τοὺς ἴδῃς ρουσφέτια θὰ σκορπᾷς.

Κωνσταντῖνος

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΜΗΤΑ ΙΕΚΑΣΤΡΟΝ

Ἐλλόγιμε καὶ περισπούδαστε φίλε,

Συνήθως αἱ ἐφημερίδες μας τιτλοφοροῦνται, εἰς τὰ προ-
γράμματα των ἂν ὄχι εἰς τὴν ἐπικεφαλίδαν, διότι ὁ συρ-
μὸς τοῦ ὀρισμοῦ παρήλθε πλέον, πολιτικαί, φιλολογικαί
καὶ τῶν εἰδήσεων, ἀλλ' ὁ κατὰ συνήθειαν ὀρισμὸς αὐτός,
ὡς πρὸς τὸ φιλολογικὸν ἰδίως μέρος, εἶνε τόσο συμφωνος
μὲ τὴν ἀλήθειαν, ὅσον καὶ ἐκεῖνος, ὃν εἶδα πρὸ μικροῦ ἀπο-
νεμηθέντα παρὰ τοῦ Πάπα εἰς νεωστὶ προχειρισθέντα καρ-
δινάλιον, γενόμενον ἐπίσκοπον Φαρσάλων! Ἐὰν δὲ δὲν
ὑπῆρχεν ὁ ταλαίπωρος συνάδελφος Ραχοσυλλέκτης, ὅστις
μετ' ἐπιμελείας ἀξίας κρείττονος ἐπιχειρήσεως περισυλλέ-
γει τὰ φιλολογικὰ ἀριστουργήματα τοῦ ἐπαρχιακοῦ τύπου,
ἐξ ἀβροφροσύνης ὅλως συναδελφικῆς, ἥτις θὰ ἐκτιμηθῇ,
ἐλπίζομεν ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων, παραλείπων ν' ἀπο-
θησαυρίζῃ τοὺς μαργαρίτας τοῦ τύπου τῆς πρωτεύουσας

καὶ μὴ θελήσας νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τὸ φιλολογικὸν αὐτὸ
μουσεῖον οὐδὲ καὶ τὰς ἐσχάτως ἰδούσας τὸ φῶς σχοινοτε-
νεῖς Ἑλληνίδας τὰς γεννηθείσας παρ' ἐνὸς νεαροῦ ἀν-
τάρτου τῶν γραμμάτων καὶ πολλὰ ὑποσχομένου, αἵτινες
ἐπέφερον φιδερὰν ἀναστατώσιν εἰς ὅλα τὰ ἐγχειρίδια τῆς
ἀνθρωπολογίας βεβαίως θὰ ἐχάνετο τοιοῦτος θησαυρός!

Ἀλλ' ὁ πρόλογος ἐγένετο μακρὸς λίαν παρὰ τὴν ἐπιθυ-
μίαν μου. ἐρατεινὲ φίλε διὰ τοῦτο σπεύδω νὰ ἐπιληφθῶ
τοῦ κυρίου θέματος. Χωρὶς νὰ εἶνε καθαυτὸ φιλολογικὴ
ἐφημερίς τὸ Ἄστυ, ἐκπληροῦ οὐχ ἤττον ἐν τῇ γενικῇ ἐλ-
λείψει τὸν ἐπωφελεῖ αὐτὸν προορισμὸν, συνεχίζον δὲ τὴν
πρὸ κειροῦ ἀρξαμένην λυσitteστατήν μέθοδον τοῦ ἀναγ-
γέλλειν πρὸς σέ, ὡς ἀγλαῖσμα τῶν γραμμάτων, δημοσίᾳ
τὴν πρόδον τῆς παρ' ἡμῖν φιλολογίας δι' ἐπιστολιμαίων
διατριβῶν, ἀνέθηκεν εἰς ἐμὲ σήμερον νὰ ἐξακολουθήσω τὸ
ἔργον τῶν προκατόχων μου καὶ νὰ σοὶ καταστήσω γνωστὰ
τὰ προϊόντα τῆς νεωτέρας φιλολογικῆς ἐσοδείας.

Ἀρχομαι ὑπεῖκων εἰς τὴν χρονολογικὴν τάξιν, ἐκ τινος
ποιήματος, ὅπερ ἀνέγνωσα εἰς τὴν Ἡὼ τῆς Σπάρτης, μά-
λιστ' ἐκ δύο ποιημάτων, ἃτινα γεγραμμένα δι' ἀρχαίων
γραμματῶν καὶ κεντημένων ἐντὸς θήκης, ὅπως ρητῶς δια-
βεβαιοῖ ἡ μνημονευθεῖσα ἐφημερίς, ἦτο ἀνκρημένον ἔξωθεν
τοῦ καταστήματος τοῦ κ. Ν. Καμίτσης κατὰ τὴν ἐποχὴν
τῆς μεταβάσεως εἰς Σπάρτην τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.
Ὁ κ. Καμίτσης, ὅστις ἔσχε τὴν μοναδικὴν ἱκανοποίησιν
νὰ γραψῇ ποιήματα κεντημένα ἐντὸς θήκης ἔσχε τὴν οὐχ
ἤττον μοναδικὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδῃ ἐκυτὸν ἐπαινούμε-
νον ὑπὸ τῆς Ἡῶς. Ἐλεγε δὲ ὁ κ. Καμίτσης, ἡ μᾶλλον
εἶπεῖν, ἡ κεντημένη θήκη πρὸς τὸν Διάδοχον:

Καλῶς ἦλθες, Κωνσταντῖνε,
Σὲ προὔπεμψαν αἱ Ἀθηναί
Σεῶν προγόνων σου τὴν γῆν,
Ἦτις εἶχε τὴν τιμὴν
Κ' ὀνομάσθης «Δοῦξ Σπάρτης»
(Κ' ἐνεγράφῃς σὺ Μητρῶν
τῶν ἀρρένων τῶν Ἡρώων)
Ἄρα...

(Πρόσεξε, μεγαλουργέ φίλε, εἰς τὸ ἄρα αὐτὸ διότι εἶνε
τὸ κορύφωμα καὶ ὁ θρίαμβος τῆς λογικῆς κεντημένης δε-
όντως ἐντὸς θήκης.)

Ἄρα εἶσαι Σπαρτιάτης!

Ἐτελείωσε! τὸ διαβεβαιοῖ ὁ κ. Καμίτσης ἀφοῦ προὔ-
πεμψαν τὸν Διάδοχον αἱ Ἀθηναί εἰς τὴν γῆν τῶν προ-
γόνων του, ἥτις σημειωτέον δὲν καίται οὔτε παρὰ τὰς ὀ-
χθας τοῦ Νέδα, οὔτε παρὰ τὸν Κατεγάτην, ἀλλὰ παρὰ
τὸν Εὐρώταν, καὶ ἀφοῦ αὐτὸς ἐνεγράφῃ εἰς τὸ Μητρῶν
τῶν ἀρρένων τῶν Ἡρώων καὶ ὄχι εἰς τὸ τῶν θηλέων τῶν
Ἡρώων, οὐδεμίαν πλέον ὑπολείπεται ἀμφιβολία, ὅτι εἶνε
Σπαρτιάτης. Ἀλλὰ μὴ τυχὸν καυχῇ ὅτι εἶνε μόνος!
ὄχι, Σπαρτιάτης εἶνε καὶ ὁ κ. Καμίτσης καὶ τὸ κηρύττει:

«Ὁ δοῦξ τῆς Σπάρτης! Εἴμαι κ' ἐγὼ Σπαρτιάτης
Ἦλθον νὰ σ' εὐρῶ, νὰ σ' ὁμιλήσω...»

Καὶ τῷ λέγει ὄντως ἀξιόλογα πράγματα, ἀφοῦ εἰς τὸ
τέλος τὸν διαβεβαιοῖ ὅτι:

«Τὸ αἷμα δ' ἐκείνων ἀντήχημ' ἐκτεῖνον
Αὐτοκράτορα θέλει Σὲ τὸν Κωνσταντῖνον».

Ὁ Διάδοχος ἀπερχόμενος ὑποθέτομεν ὅτι ἐπεῖσθη ὀλο-
τελῶς περὶ δύο πραγμάτων: πρῶτον περὶ τῆς αἰωνίου ἀ-
ληθείας τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου γνωμικοῦ: «πᾶν μέτρον ἄ-
ριστον» καὶ δεῦτερον ὅτι ἡ ποίησις παρὰ τὰς ὀχθας τοῦ